

[Ih Christensen.]

med hensyn til EF's udvikling, hvilke mål man har dér, og jeg håber, at denne debat kan bidrage til en afklaring heraf.

Inden jeg kommer ind på disse problemer, vil jeg godt sige, at jeg på ét punkt kan være enig med hr. Ivar Nørgaard, nemlig i den bedømmelse, at det var en forsigtig redegørelse. Dog på ét punkt var ministerens redegørelse knap så forsigtig, det skal jeg om lidt komme ind på.

Først vil jeg imidlertid gerne sige et par ord om landbrugets indtjening i forbindelse med EF-medlemskabet. Dér siger regeringen, at dette EF-medlemskab har betydet 4 mia. kr. i merindtægt. Ud over at dette jo ikke skal sammenholdes med, hvad landbruget tjente, før vi kom ind i EF, men skal sammenlignes med, hvad landbruget formentlig ville have kunnet indtjene uden for EF, altså med en frihandelsordning tillknyttet EF, for så vidt angår det øvrige erhvervsliv, så er der dertil at sige, at man jo inden for landbruget til gengæld har fået betydelige omkostningsstigninger. Det drejer sig om, at man har fået væsentlig højere priser på maskiner og hjælpestoffer til landbruget. Det drejer sig om, at den forventede EF-gevinst jo allerede for længst og allerede før medlemskabet blev kapitaliseret til højere jord- og ejendomspriser med stigninger på landbrugsjord i løbet af få måneder på op til 100 pct. Og det gør jo fordelen nok så problematisk, ikke mindst for den unge generation, der skal etablere sig.

Denne udvikling har sammen med andre faktorer — en uansvarlig økonomisk politik — medvirket til, at diskontoen nu er oppe på 10 pct., mens den var 7 umiddelbart før den 2. oktober 1972; den lavere rente, vi altså skulle have i EF, og de lavere omkostninger, vi skulle have, har altså forvandlet sig til det modsatte.

Jeg vil gerne ligesom andre ordførere afæske landbrugsministeren en udtalelse om, hvad der egentlig er regeringens prispolitik inden for landbrugsområdet. Hvad er egentlig regeringens holdning, for landbrugsministeren er blevet citeret for, at det gælder om at få så høje politisk fastsatte, administrativt fastsatte priser som muligt. Hvis det er tilfældet, har det jo ikke noget med liberal tankegang at gøre.

Dertil kommer, at de danske forbrugere

jo i hvert fald så kommer til at betale, hvad de allerede har erfaret; man siger i redegørelsen 3 pct.s stigning i fødevarerpriserne — det er 6 gange så meget som den halve procent, man stillede i udsigt før den 2. oktober 1972.

Jeg vil bruge også denne lejlighed til at spørge landbrugsministeren: hvad er målet for prispolitikken? Er det således, hvad jeg desværre ikke tror det er, men som det burde være, at man stræber imod det lavest mulige niveau for de politiske prisfastsættelser, det vil altså sige, at man til enhver tid går ind for de absolut laveste prisansættelser?

For så vidt angår industrien, skriver ministeren, at det er vanskeligt at gøre op, hvilke fordele industrien har opnået. Ja, minsandten vil det være vanskeligt at gøre op, for sagen er jo den, at havde vi forkastet medlemskabet og fået denne frihandelsaftale, som de øvrige nordiske lande har fået, og som de tjener godt ved, så havde industrien jo fået fuldstændig frit marked for sin afsætning inden for EF, samtidig med at man havde undgået de toldfordyrelser på råvarer og produktionsudstyr, som industrien nu har fået.

Derfor er det min og mit partis opfattelse, at industrien havde været bedre tjent med at vælge frihandelsløsningen fremfor medlemskab.

Til dette kommer jo de voksende udgifter ved EF-medlemskabet, der foreløbig er på 450 mill. kr., men som må forudses at stige ganske hurtigt i løbet af en forholdsvis kort årrække.

På rette sted har jeg efterlyst regeringens holdning til, hvorledes den vil tilvejebringe de midler, som man er indstillet på at give til EF's regionalfond, hvor man jo inden for en ramme på 237 mill. kr. i løbet af 3 år ville være med til at udvide regionale bidrag. Hvor skal disse penge tages fra, da vi må antage, at Danmark i stort omfang bliver nettobidragyder? Skal de tages fra den danske egensudviklingshjælp, fra u-lands-hjælpen, som regeringen åbenbart er indstillet på? Eller skal de tages over højere skatter? Intet svar har vi fået.

Den økonomisk-monetære union og den anden fase er jo midlertidigt sat i stå, men det fremgår klart af regeringens erklæring her, at man er indstillet på, at den skal på